

18 אייל גרמאי

נתבקשתי ע"י חברי רפ"ק שי יאסו לכתוב מעט על מסע העלייה הפרטי שלי לישראל מנקודת מבט אישית. המסע האישי שלי לארץ המובטחת התחיל בשנות השמונים, בעשור הראשון לחיי, נחשפתי להתעוררות ושיח על העלייה לארץ ישראל בין הוריי ותושבי הכפר שלי – "קפתה" - כפר אפריקאי טיפוסי עם סממנים קהילתיים ברורים, כפר שערבות הדדית וסיוע איש לרעהו היו חלק ממסד החיים השיתופיים בקהילה, נולדתי בכפר זה, שחיים בו יהודים, מוסלמים ונוצרים בהרמוניה מוחלטת וכבוד הדדי. היהדות שלנו הייתה ברורה לכולם ומובהקת, כמו כל ילד יהודי בגולה, גדלתי על סיפורי ירושלים של זהב, שיום יבוא ונחיה בארץ ההיסטורית, הטבעית והמובטחת-ארץ ישראל.

יש לומר שאין זה סוד שישנם עדויות על קיומה של קהילה יהודית באתיופיה כבר לפני 2000 שנה. בשנת 1973 פרסם הרב עובדיה יוסף ז"ל חוות דעת ובה נקבע כי "הפלאשים הם צאצאי שבטי ישראל..." וקרא להצילים מהיטמעות והתבוללות בכלל האוכלוסייה. בזכות חוות דעת זאת ואחרי מאבק ממושך הוכרה זכות השיבה של יהודי אתיופיה. בשנת 1975 חלה הרעה במצבה של קהילת יהודי אתיופיה בעקבות נפילת שלטונו של הקיסר היילה סלאסי ועליית

מכיר אך מפקד התחנה התעקש שאני אתגייס עכשיו, כהיום בדיעבד אני מבין למה מפקד התחנה התעקש שאני אתגייס בשנת 2003 ולא בשנת 2004.

בחודש דצמבר 2003 התגייסתי למרחב יפתח ליחידת סיור יחס 3 והמשכתי את תפקידי כסייר במרחב יפתח ת"א. במשך מספר שנים שרתי כסייר וזה המקום לומר שהתואר ראשון שעשיתי נתן לי תגמול לשכר החודשי, תמיד עשיתי את התפקיד שלי על הצד הטוב ביותר וזה החינוך שקבלתי מהבית ובהמשך ביקשתי לעבור לחקירות נוער ובשנת 2007 עברתי למחלק נוער בתור חוקר נוער. במשך 9 שנים עבדתי במחלק נוער כחוקר נוער וגם כבלש נוער ושימשתי ראש צוות. ביולי 2015 הוצע לי להיות מפקד שוטר קהילתי בתחנת יפו על מנת לתת שירותי משטרה לקהילה האתיופית שגרה ביפו ונעניתי בחיוב לתפקיד, ואני נותן שירותי לקהילה ולכל אזרח אשר זקוק לשירותי משטרה.

בשנת 2009 הקמתי בית בישראל עם בת זוגי פיקרה מולו ואנו חיים באושר עם שלושת ילדנו.

היום אני יכול להגיד בפה מלא אחרי המעשה הבלתי מתפשר שעשינו בעליטנו לארץ ישראל, כל חלום ניתן להגשמה רק אם נרצך בכך.

הנהגה מרקסיסטית-”הדרג”. מדינת ישראל הבינה כי יש צורך בחילוץ יהודי אתיופיה והעלאתם ארצה. לאחר גלות של אלפי שנים בארץ ניכר, הגיע הרגע המיוחל לתחילת המסע לארץ ישראל, לאחר היערכות והתארגנות בקהילה, בשנת 1981 מאות יהודים התחילו במסע רגלי לכיוון סודן בסיוע של מדריך מקצועי המכיר את הדרך, כמו כל משפחה יהודית אתיופית, נתקלנו במהלך המסע בבעיות עם שודדי דרכים, חולי ומוות, תוך כדי תנועה קברנו את מתנינו והמשכנו במסע- “בדרך לירושלים”, לאחר מסע רגלי מפרך של מס’ שבועות הגענו לאדמת סודן מקום הנקרא “סופווה” שם נשארנו מספר שבועות, אח”כ המשכנו לעיר גרדיף והצטרפנו לעוד יהודים שהמתינו במחנה פליטים. החיים בסודן היו מאד מורכבים, המתנו למעלה משנה עם הרבה קשיי פרנסה והסתגלות לארץ חדשה, מנטליות שונה ואוכלוסייה ערבית מוסלמית עוינת. למעלה משנה המתנו בגרדיף –סודן.

עם כינון ההחלטה להעלות ארצה את יהודי אתיופיה דרך הים החלה עבודת מטה בין המוסד וזרוע הים כדי להכין את השטח לפעולה. הוטל על שייטת של ספינות הטיילים לבצע סיור מקדים לאיסוף מודיעין ולהכרת הזירה. האזור הנבחר נחשב לבעייתי כיוון שהוא היה קרוב לנתיבי שיט וטיס עמוסים והיו בו רצועות ריפים שהקשו על ההתקרבות לחוף. לכן, לתכנון המקדים ולחשאיית הייתה חשיבות יתרה. נקבע כי אח”י בת גלים תשתתף במבצע. הושם דגש על החשאיית של המבצע כדי לאפשר מבצעים עתידיים באותה מתכונת. מחקו את שם האנייה וסימני זיהוי, התחמושת שנלקחה לא הייתה מסומנת ובעת הורדת סירות הגומי הלוחמים הונחו לשמור על ניקיון האזור. סירות הגומי של שייטת 13 הגיעו לחוף ופגשו את העולים שהובאו לשם על ידי אנשי המוסד. עם סיום העברת העולים לסירות הגומי והיציאה לים, גובה הגלים החל לעלות וחלק מסירות הגומי התמלאו במים. אף על פי שהיינו רתומים לחגורות הצלה היינו מוכי הים. עבור חלק גדול מאתנו הייתה זאת הפעם הראשונה בה ראינו ים. עם ההגעה לאח”י בת-גלים עברנו תהליך מיון וקליטה ראשוני כאשר הצוות הרפואי עבד מסביב לשעון וטיפל במחלות ים, בפציעות ובבעיות רפואיות שונות. המבצע הוכיח את הפוטנציאל של זרוע הים לפעול כזרוע הארוכה של צה”ל, ולהשתלב במבצע

חילוץ מסובך הרחק מחופי ישראל. אף על פי שלא היה זה מבצע פשיטה נועז בעומק האויב המשתתפים בו חשו כי לקחו חלק בפעולה היסטורית. עם ההגעה לאילת הועברנו באוטובוסים לבח”א 92 (שדה אופיר) הוטסנו ללוד וחילקו אותנו למרכזי הקליטה השונים, רגע המפגש עם הים ולוחמי השייטת היה רגע דרמטי. תחת מעטה של חשאיית יצאנו מהמשאיות, עשרות אנשים - מבוגרים, צעירים, נשים, ילדים ותינוקות, והלוחמים עוזרים לנו לעלות לסירות. תחושות בלבול ופחד היו על פנינו אך אין זמן לבזבז, חייבים להתפנות מהר בטרם הכוח יזוהה. כשסיימנו לעלות על הסירות יצא הכוח חזרה לים וחבר לספינה שחיכתה לנו במרחק בטוח מהחוף. כך התנהל המבצע בו עליתי לארץ, מבין תשעה מבצעים אחרים להעלאת יהודי אתיופיה ארצה דרך הים. במבצעים הללו, שהתפרסו על פני תקופה של כשלוש שנים, הועלו ארצה כ-1000 מיהודי אתיופיה. היה שיתוף פעולה יוצא דופן בין המוסד, הקומנדו הימי ושייטת ספינות הטיילים. הגענו היישר למרכז קליטה בבאר שבע, הקליטה, טכנית, הייתה חלקה יחד עם זאת חווינו הים תרבות מהפכית בין המוכר ללא מוכר, לחיים שונים ולתוך הזה צללנו עם המון רצון להתערות בחברה הישראלית-חברה מורכבת, זרה לא תמיד מבינים אותה אך משתדלת להכיל ולקבל אותנו על אף השוני. כך הרגשתי לאורך תקופתי הראשונה בארץ החדשה/ישנה שלי. לאחר לימודים בסיסיים בכיתת אולפן התחלתי את לימודי הפורמאליים ממלכתיים בכיתה ח’ בכפר בתיה, רעננה ובשנת 1990 סיימתי את לימודי התיכונים והתגייסתי לצה”ל. בצבא שירתתי כלוחם בפלס”ר גבעתי, בסיום מסלול לוחם יצאתי לקק”צ חי”ר ושימשתי כקצין סיור בבית הספר למודיעין וסיור קרבי.

עם שחרורי מצה”ל התגייסתי לימ”מ ושימשתי כלוחם ביחידה בתפקידים מגוונים בהמשך השתחררתי מהיחידה והשתלבתי בלימודים אקדמאים באוניברסיטת חיפה ולמדתי לתואר ראשון ושני בסיום לימודי האקדמיים חזרתי לשורות משטרת ישראל, ושימשתי במגוון תפקידי פיקוד בתחום חקירות הנוער והאג”מ, כיום אני משמש כמפקד מגמת יס”מ במכללה הלאומית לשוטרים.

19 ברק דסטה

סיפור קצר זה מסופר מפי נקודת ראותי כפי שחוויתי אותו כילד קטן, הסיפור מוקדש לזכרם של כל אלו שנספו במסע להגשמת חלום העלייה מאתיופיה לישראל.

נולדי בשנת 1974 באתיופיה במחוז תיגראי בכפר וולקייט, למשפחה בת 13 נפשות ואני הילד השמיני במשפחה. בכפר וולקייט חיו יהודים לצד גוים ביחסי שכנות טובה וכבוד הדדי ללא חיכוכים יוצאי דופן. בכפר התגוררנו בחמולה כל המשפחה המורחבת באותו האזור. למגורים בחמולה משפחתית גדולה יש השפעות חזקות על החינוך ועל התפתחות ילדי החמולה.

כילד קטן זכור לי, שבסופי שבוע ובחגים, לאחר התפילה והארוחה המשפחתית, ילדי המשפחה היו מתקבצים סביב זקני המשפחה ומקשיבים בשקיקה לסיפור שגוללו בפנינו, על החלום שעתיד להתגשם, חלום העלייה לישראל המזהבת, חלום שעבר מדור לדור. בדמיוני אני עוד רואה את זקני המשפחה מספרים את הסיפור ואנחנו מקשיבים בשקיקה רבה שלא ניתן לתארה במילים. בכל פעם שהתקבצנו לשמוע את הסיפורים על ישראל הרגשתי התעלות והתרוממות רוח כאילו עוד רגע החלום מתממש, והופך למציאות. תחושה זו חזרה על עצמה

הכירו את איל גרמאי, מפקד היס"מ האתיופי הראשון

הרב-פקד החדש מספר בראיון לוואלה! על העימותים בחזרה, על האימונים המפרכים ביחידה היוקרתית וכמובן על היתרון היחסי שלו. "כשצריך לבצע מעצרים בעדה, עוזר להכיר את התרבות"

תגיות: משטרה, בדואים, יס"מ

רמי שני

סיפורו האישי של גרמאי מעורר השראה ממש כמו תיאורי הפעולות של היחידה עליה הוא מפקד. לפני 30 שנים הוא עלה לישראל מאתיופיה, עוד לפני המבצעים הגדולים להעלאת יהדות אפריקה. ביחד עם בני משפחתו, הוא הלך ברגל בהיותו בן 12 לסודאן, שם פגשו אותם אנשי מוסד, העלו אותם על אניות בבעלות מוסוויט והביאו אותם לישראל. שפה לא הייתה קנויה בפיו והוא רכש אותה במסגרת לימודיו בישיבה בגן 'בנה', בעוד בני משפחתו מתגוררים במרכז קליטה בבאר שבע.

גרמאי סיים את הישיבה התיכונית והתגייס לסיירת גבעתי. הוא עבר קורס קציני חי"ר וסיים את שירותו בדרגת סגן, בתפקיד של קצין סיור ומודיעין באחת השלוחות של בסיס צאלים. לאחר תום שירותו הצבאי ותקופת התלבטות קצרה, הוא התגייס ליחידה המשטרתית ללוחמה בטרור (ימ"מ), שם קיבל אותו מי שכיום משרת כמפקד המחוז הדרומי, ניצב יורם הלוי.

"כשהוא הגיע לפקד כאן על המחוז, לא אמרתי לו כלום", סיפר גרמאי. "רק בשבוע שעבר, כשהוא נתן לי את הדרגה, הזכרתי לו את זה". גרמאי שירת בימ"מ שלוש שנים ועם שחרורו החל ללמוד באוניברסיטת חיפה עבודה סוציאלית עם התמחות בתחום הנוער. הוא שב והתגייס למשטרה, הפעם כקצין יס"מ ומפקד צוות. במהלך שירותו עשה את כל התפקידים האפשריים, בהם איש חקירות מודיעין ובילוש, לוחם וממלא מקום מפקד היחידה בפועל בשלוש השנים האחרונות. בדרך הוא הספיק להתחתן ולהביא עם אשתו ארבעה ילדים.